

Moira Young

PLANOUČÍ HVĚZDA

COD
BOOKS

COO
BOO

PLANOUČÍ HVĚZDA

MOIRA YOUNG

Přeložil Zdeněk Uherčík

Copyright © Moira Young, 2014

Translation © Zdeněk Uherčík, 2015

Cover illustration © Veronika Bajerová, 2015

ISBN 978-80-7447-770-6

VŘELÉ DÍKY SOPHII MCKENZIEOVÉ, MELANII EDGEOVÉ,
GABY HALBERSTAMOVÉ A JULII MACKENZIEOVÉ,
PŘÍTELKYNÍM, KTERÉ MĚ PROVÁZELY NA CESTĚ.

Děkuji svým skvělým editorkám série Dustlands: Helen
Thomasové ze Scholastic Children's Books, Karen Wojtylové
z Margaret K. McElderry Books a Marion Lloydové. Děkuji
nakladatelství Doubleday Canada za podporu a povzbuzení,
nakladatelstvím S. Fischer Verlag, Otava, Gyldendal Norsk,
Raben & Sjögren a všem z Aitken Alexander.

Zvláště děkuji Gillie Russellové a Andrewovi Beachamovi. Budu
věčnou dlužnicí Johna McLaye, Gill McLayové a Julie Greenové
za to, že mě postrčili, když jsem to nejvíc potřebovala.

A především děkuji Paulu Stansalloví. Za všechno.

Na památku Johna Elgina Starka, snílka, umělce a učitele.

PLANOUCÍ HVĚZDA

*Snila jsem o své dávno mrtvé matce.
Každou noc, když mi bylo devět, deset let.
Život z ní vyprchal, když se narodila Emmi.
Bylo strašné vidět otcův žal.*

*Uložil ji na hranici, na její pohřební hranici,
kterou postavil vlastníma rukama.
Znovu a znovu nad ní plakal, líbal její tvář, rty, její vlasy.
Neumírej, neopouštěj mě, drahá Allis, neodcházej.
Má zlatá krásko. Můj živote.*

*Pak hranici zapálil a poslal lásku svého srdce zpět ke hvězdám.
To nejlepší v nás shořelo na popel.
Každou noc po ty první dva roky se má sluneční matka procházela mými sny.
A stejně to bylo s Lughem.
Lugh a já, bylo to úplně stejné.
Myslím, že to byla trochu útěcha.*

Jak světlo sláblo, naše temnota houstla a ona přestala procházet mými sny.

Ale teď jimi prochází znovu. V příšeří mých snů znovu ožívá.

VÝCHODNÍ ROKLE

Běžíme nocí. Nás pět. Běžíme lesy Nového Edenu, zahalenými do bílé noci. Lugh, Tommo, Ash, Creed a já. Běžíme.

Zem pokrývá měkká drť listí a větviček. Hebký polštář tlumí dusot našich bot. Náš dech se sráží v ledovém vzduchu. Jsme vybičovaní a myslíme jen na svůj cíl.

Lugh má přes prsa přehozený stočený provaz. Já nesu nálož. Zabalenou do plátna a nacpanou do brašny spolu s mým skromným vybavením.

Nesu si dalekohled, deku, lékárníčku, kotlík, košili. Nůž zastrčený v pochvě v botě. Šipkostříl. Pásek se střelivem. Luk z bílého dubu a toulec plný šípů. Srdcekámen mám zavěšený na šňůrce. Chladí mě v důlku pod krkem.

Partyzáni putují nalehko. A rychle. A to jsme právě my. Jsme pokračovatelé Svobodných sokolnic. Vydali jsme se bojovat za právo žít v Novém Edenu. V tomhle světě je nouze o dobrou půdu a čistou vodu. Ale v Novém Edenu to všechno je. Je dědictvím všech. Slabých i silných. Starých i mladých. Lidí a zvířat a všeho, co žije na zemi. Ne jenom jeho a několika jeho vyvolených.

On. DeMalo. Hledač. Jeho vyvolení jsou Služebníci Země. Jenom mladí lidé. Silní a zdraví. Ploditelé, dělníci jeho nového, zářného světa. Přinucení sloužit mu. Svedl je a omámil. Přesvědčil je, přemohl a podrobil své vůli. Drží je v poslušnosti svou armádou Tontonů.

Této noci se proplétáme mezi stromy. Každý běžíme vlastní stopou. Přeskakujeme potoky a kameny. Pak náhle zpomalíme, abychom se bezpečně dostali přes spleť kořenů trčících ze země. Nemůžeme si dovolit zranění. Žádné klopýtnutí, vymknutí nebo zlomeninu.

Jsme na samém okraji Nového Edenu. V nejjihoovýchodnějším výběžku, kde se rozplývá do pustiny Úhoru. Tohle je mrtvá země. Žádné usedlosti ani statky. Jen hřebeny, kopce a údolí. Krajina je uzavřená sama do sebe. Pod tenkou vrstvou půdy je tvrdá skála a kořeny stromů jen obtížně hledají oporu.

Pokud to jde, držíme se na vyvýšených místech. Náš lesní svět se koupe v chladném, bílém měsíčním světle. Vybíháme ze stínů na světlo. A zase zpátky do stínu. Tam a zpět, tam a zpět. Ve stříbřitém světle vypadáme jako duchové. Duchové na útěku.

A Stopař je můj přízračný vlčák. Mohutný, hrubosrstý vládce lesů se míhá po mém boku. Vysoko nad stromy Nero s krákáním brázdí noc. Pluje s větrem oceánem hvězd. Oceánem neklidných hvězd.

Je čas hvězd. Období padajících hvězd. V těchto krátkých dnech roku, kdy světla brzy ubývá a všechno hyne, jasné hvězdy létají tmou. Jsou to neklidné duše mrtvých, které se vracejí na zem, aby dokončily, co za jejich života zůstalo nedokončeno.

Většinou běžím vpředu. Ale čas od času zpomalím, abych šetřila dech. Míříme na východ. Přímo na východ za Velkým vozem. Nepočítala jsem s tím, že celou cestu poběžíme. Ale prostě to tak je. Když jsme opustili jeskyni, kde jsme odpočívali, vyrazila jsem rychlou chůzí. Po několika krocích jsme už běželi. Jsme příliš nabuzení, příliš dychtiví, než abychom zpomalili.

Od začátku mám oči na stopkách. Pasu po první Jackově značce. Po začátku jeho stezky, po sivém smrku. Sivý smrk je strom

jako žádný jiný. Zakrslý a pokroucený. Nepřehlédnete ho za dne ani v noci. Když uvidím první strom, jeho první značku, musím se usmát. Dělá to přesně tak, jak jsme se domluvili. Na severní stranu stromu, na větev ve výši ramen, zavěsil několik spletených kořínků. Takhle mi značí cestu každé půl ligy. Je to naše tajemství. Jeho a moje.

A Jack je mé tajemství. Všichni ostatní si myslí, že je mrtvý. Myslí si, že zemřel už před měsícem, když jsme vyhodili do vzduchu Vzkříšení, pevnost Tontonů. A tak to musí zůstat. Musejí si myslet, že zemřel. Jack má mezi námi jen málo přátel. Ti, s nimiž běžím téměř lesy, k nim nepatří.

Ash a Creed ho nenávidí, protože byl nějaký čas s Tontony. Je pravda, že se Jack přidal k nepříteli. Ale aby bojoval proti němu, ne s ním. Ale potřísnil se krví. Byl u toho masakru v Černolesi, když Tontonové pobili naše přátele. Svobodné sokolnice a lupiče. Ale nijak se na té řeži nepodílel. Vlastně Creedovi a Ash zachránil život. A taky Maev. A pomohl nám ve Vzkříšení. To on to místo vyhodil do vzduchu. Emmi je naživu jen díky jeho rychlému úsudku.

Nic z toho si nemůže přičíst k dobru. Aspoň pokud jde o Ash a Creeda. Té noci ztratili v Černolesi své lidi. Rány v jejich duších jsou hluboké a zůstanou tam navždycky. Jack byl s vrahy a to stačí na jeho zatracení. Kdyby věděli, že je naživu, určitě by ho zradili.

Lugh Jacka nenávidí nejvíc. A hned po něm Tommo. Oba kvůli mně. Slim Jacka nezná. Molly a Emmi ho milují. S Jackem to nikdy není jednoduché. Takže jsme se já a on rozhodli. Protože nemůžeme všem věřit, bude nejjistější, když to nepovíme nikomu. Pro ně musí zůstat mrtvý.

Kdyby tak jen věděli. Jack je na naší straně. Je to můj zvěd a špion. Usilovně pracuje na síti rebelů Nového Edenu. Má uvnitř několik lidí, Služebníků, kteří prohlédli, a mají stejné cíle jako my. A navíc

nějaké vyhnance. Takzvané Stromové psy, lidi, kteří utekli do lesů. Když jim DeMalo sebral půdu, rozhodli se, že zůstanou. Ukryli se a škodili mu.

Jack mi pomohl naplánovat první akci. Nakreslil do hlíny mapu. Mluvili jsme o taktice a o munici. Vyznačil celou naši cestu víc než dvě ligy od jeskyně k mostu. K mostu, který se klene přes Východní rokli a spojuje Nový Eden s Úhorem. K mostu, který chceme vyhodit do vzduchu.

Nedávno ho postavili otroci. DeMalo je stavitel cest a mostů. Tontonové se tak mohou rychleji přemísťovat. Znamená to snadnější cestování pro jeho Služebníky Země, kteří obdělávají ukradenou půdu. Chceme postupně zničit všechny mosty. Na tom před námi si dobře vyzkoušíme náš výcvik, disciplínu a metodu. Beze strachu z vyrušení.

Je dobře, že nám Jack vyznačil cestu. Teď už známe Nový Eden docela dobře. Ale dokud nepostavili tenhle most, nebylo v tomhle zapadlém koutu zhora nic. Víme zhruba, jak vypadá.

Před chvílí jsem zpomalila a běžím vzadu. Vyhlížím poslední Jackovu značku. Předě mnou je sivý smrk. Krčí se sám a stranou. Trochu u něho zpomalím. Ano, je to tam. Spletené kořínky na větvi. Východní rokle a most jsou přímo před námi. Cítím vzrušení. Zrychlím a Stopař se mnou drží krok.

Creed je kousek vlevo ode mě. Jako vždycky je bez košile, potetovaný od krku do pasu. A bez bot. Jako vždycky. Říká, že si pamatuje krajinu, když se jí dotýká chodidla. Chlad ho donutil obléknout švihácký redingot. Ošoupané šosy za ním vlají, a když ho míjím, zářivě se na mě zašklebí. V uších se mu blýskají stříbrné náušnice.

Ash běží plavným krokem, natahuje dlouhé nohy, ramena schýlená. Do pasu dlouhé vlasy za ní vlají jako prapor. Probíhám kolem

ní a pokývnu jí. Jsme skoro na místě. Pousměje se. Na její hranaté tváři je jen vzácně vidět úsměv. Ash zdaleka není nijak zasmušilá, ale také to není žádná veselá kopa. Pokud před námi nejsou nějaké potíže, nebezpečí nebo boj. Doufala v to. Ale ne ve zlém.

Dobíhám Tomma. Jsem těsně u něho. Vyhýbá se mi. Sklání hlavu, takže mu vlasy zakrývají oči. Ale já vím, co bych v nich viděla. Bolest. Hněv. Dotýkám se jeho paže, aby věděl, že jsme blízko mostu. Odstrčí mě. Rychle a docela hrubě.

Tommo mě právě teď hrozně nenávidí. Ale je to pochopitelné. Takhle mu zlomit srdce. Bezhlavě, bez uvažování o důsledcích. V patnácti letech se potácí mezi jinošstvím a mužstvím. A já jsem polibkem oklamala oba, chlapce i muže. Lživý milenecký polibek. Teď si léčí rány mé zrady.

Já a Stopař běžíme dopředu a dobíháme Lughu. Nějaký čas pevně třímal vůdcovství. Nedávno jsem si všimla, že neustoupil Tommovi. Myslím, že má něco v plánu. Nemám ale čas o tom přemýšlet.

„Lughu!“ zavolám tiše, když ho doběhnu. „Už tam skoro jsme. Teď to vezmu já.“

Střelí po mně pohledem. Měsíc ještě zdůrazňuje, jak je krásný. Tmavé měsíční tetování se mu ostře rýsuje vysoko na pravé tváři. Stejně jako moje. Udělal nám je otec, aby bylo zřejmé, jak jsme výjimeční. Vzácná dvojčata zimního slunovratu. Chlapec stvořený z denního světla, zlatý jako slunce, dítě matčina srdce. Dívka, já, černá jako noc, zrozená ve stínu svého bratra. Sotva byste hádali, že já a Lugh jsme dvojčata, že jsme sdíleli stejné lůno.

„Puť mě dopředu. Víš, že teď nás vedu já.“

Neposlouchá. Jen se dívá přímo před sebe a urputně vystrkuje bradu. Zrychlí. Já taky. Než se naděju, závodíme. Nevěřicně si ho změřím. „Přestaň. No tak, Lughu.“

Neodpovídá. Žene se dál. Funí. Chřípí roztažené, zuby zatnuté. Ale dlouhý běh ho trochu vyčerpal.

Potřesu hlavou a přidám. „Dobře. Jak chceš!“

Porádně se do toho opřu. Já a Stopař ho během chvíle necháváme za sebou. Ohlédnu se. Zůstal stát. Předklání se a opírá se rukama o kolena. Lapá po dechu. Ash, Creed a Tommo ho určitě předběhnou.

Vybral si špatný čas na měření sil. Budu si s ním muset promluvit. Prozatím to necháme být. Teď musíme odpálit most.

Krčíme se za hromadou kamenů na kopci nad mostem. Obhlížíme okolí a zklidňujeme rozbouřený dech. Stopař se vmáčkl mezi mě a Ash a s vyplazeným jazykem se chladí.

Nero mi přistane na hlavě. Zatíná mi drápy do hlavy. Když ho sundám, vidím, že má na pravé noze přivázaný svitek třeshňové kůry. Vzkaz od Jacka. Rozbalím ho tak, aby to ostatní neviděli. Mohlo by to být něco, co potřebuju okamžitě vědět. Načrtl na kůru pyramidu. Ne, není to naléhavé. Změnil místo našeho nočního setkání. Sejdeme se na Železném stromu. Zastrčím svitek do kožené mošničky u pasu.

Sleduji dalekohledem most a okolí. Vypadá to přesně tak, jak mi Jack nakreslil klacíkem do prachu. A jak jsem to pak nakreslila já svým přátelům. Je to na chlup tak, jak říkal. Jack má smysl pro detail, to se musí nechat.

Most postavili na troskách starého mostu Padlých. Přidali pár dřevěných vzpěr, nové svrchní fošny a trámy. Jednoduchý most byl dlouhý čtyřicet stop a spojoval protilehlé strany strmé průrvy. Východní rokle. Brutální zásek do těla země. Hluboko dole v jejích útrokách se žene divoká voda. Ve tmě je vidět stříbřitá nit zpěného říčního proudu, který se valí z kopců.

Ash tiše hvízdne. „Doufám, že nemáš závratě,“ říká Lughovi. „Jestli si chceš prohodit úkoly, moje nabídka stále platí.“

„Proč? Myslíš si, že na to nemám?“

Překvapeně sebou trhne, když slyší jeho podrážděný tón. „Nebud' naštvaný. Víš přece, že prostě ráda vyhazuju věci do vzduchu.“

„Zvlášť když je postavili Tontonové,“ poznamená Creed.

„Myslíš otroci,“ opáčí. „Nikdo jiný Nový Eden nebudeje.“

„Tak pojďte, projdeme si to ještě jednou,“ říkám. Poklepu Tomma na paži. Sotva se ho dotknu. Podívá se na mě. „Tommo, výhody.“

Černé oči se mu ve tmě zalesknout, ale nedovedu z nich nic vyčíst. Ironicky se ušklíbne. „Žádné mraky. Jasný měsíc. Malý most. Rychlá záležitost. Stačí?“ vyslovuje pečlivě hrubým hlasem.

Cítím horko na tvářích. Poslední dobou dělám, jako kdybych se k němu chovala shovívavě. Rozhodně to tak není. Hluchý mladík by především asi neměl bojovat. Ikeovi to dělávalo starosti. Ale Tommo nechtěl kvůli své hluchotě žádné úlevy. Nepotřeboval je. Prošli jsme opravdu těžkými šarvátkami, a Tommo nikdy nezklamal. Ani jednou jsem se k němu nemusela chovat jinak než k ostatním. Proto mě bolí, když předstírá, že to dělám. Ví, že mě to štve. A právě proto to dělá.

„Stačí,“ opáčím. „Nějaké nevýhody, Creede?“

Zadívá se na cestu. „Máme jeden velký problém.“

Zatímco mluvím, vyndávám z brašny věci. Cínovou píšťalku na šňůrce. Náš signál v nebezpečí. Dvě hvízdnutí znamenají rozdělit se, utéct a schůzku na domluveném místě. Pak vyndám výbušninu. Velikostí i vahou se podobá cihle. Je zabalená do naolejovaného plátna. K tomu úhledné klubíčko zápalnice z kopřivového provázku.

„Nemáme odsud dobrý výhled,“ pokračuje Creed. „Na tuhle stranu s Tommem vidíme tak na sto stop, na druhou sotva na

sedmdesát. Co, Tommo?“ Tommo přikývne. „Jestli se někdo přiblíží kolem těch kopců, uvidíme ho na poslední chvíli. Budeme se muset okamžitě rozhodnout, jestli střílet, nebo ne.“

Úzká prашná cesta vede od západu na východ. Opisuje oblouk úpatí kopců a vynořuje se jen na poslední krátký úsek. Přesně jak to říká Creed.

„Jsou si tvoji informátoři naprosto jistí, že Tontonové nemají takhle daleko svoje hlídky?“ ptá se Lugh.

„Ano. Ale musíme být ve střehu a zachovat chladnou hlavu. To platí pro všechny, Creede.“

„Copak jsem nějaká horká hlava? Jsem jako kus ledu.“

„Ash, ty a Stopař budete naše předsunutá hlídka. Kde budete?“

Vlastním dalekohledem obhlédne okolní kopce. Pak ukáže na křovím zarostlý hřbet, který se táhne vysoko za námi. „Támhle. Je to nejvyšší místo v okolí.“

„Dobře,“ souhlasím. „Stopař půjde s tebou. Hodně štěstí. Tak, chlapče, jdi s Ash.“

Váhá. Je poslušný, ale rozpolcený. Tenhle vlčák patří jen jedné ženě. Když jsem ho poznala, patřil Mercy. A pak, daleko od jeho domova, jsem ho po čase potkala znovu. Spíš to bylo tak, že on si našel mě. A zabral si mě pro sebe.

„Jdi, Stopaři.“

Odbíhá s Ash, Creed a Tommo zaujímají svá místa za skalisky. Výhody a nevýhody, místa s nejlepším výhledem, to všechno jsme znali dopředu. Celou akci jsme probírali znovu a znovu, ale tohle je skutečnost. Opakováním si všechno utvrdíme. Dozadu za opasek si zasunu tři malé březové louče a nálož vezmu do podpaží. „Viš jistě, že je to dost silné?“ ptá se Lugh.

„Určitě. Slim ví, co dělá. Jdeme na to. Budeme pracovat co nejrychleji.“

„Kryjeme vás,“ říká Creed. Má rozhodný výraz a pronikavý pohled. On a Tommo berou do rukou luky a zakládají šípy.

Lugh a já běžíme dolů. Nero letí před námi. Jsme na cestě. Doběhneme ten kousek k mostu a slezeme po kamenitém svahu. Pod mostem je tma. Čerstvé dřevo ostře voní. Lugh shodí lano, které nese, a já jiskrou z pazourku zapálím louči. Zdvihnu ji vysoko nad hlavu, abychom dobře viděli na konstrukci mostu.

Je jednoduchá. Jako plochá střecha na krovu sedlové střechy. Dva hlavní nosníky z dob Padlých – železné a jednu stopu široké – jsou vetknuté hluboko do stěn rokle. Odtamtud se zdvíhají a stýkají se uprostřed délky mostu. Na každém nosníku je několik nových dřevěných vzpěr. Žádná překvapení. Přesně jak jsme čekali.

Podívám se dolů a okamžitě toho lituji. Rychle odvrátím pohled. Rokle spadá strmě dolů k běsnícímu říčnímu proudu. Svítím Lughovi, když klouzavým uzlem uvazuje lano k nosníku v místě, kde se noří do skály. Od hořící louče zapaluju další dvě. Pak je zasunu do štěrbin ve skále, takže osvětlují spodní stranu mostu.

Mezitím si Lugh uváže druhý konec provazu kolem hrudi. Utáhne druhý klouzavý uzel a je připraven. Posadí se rozkročmo na nosník. Podám mu výbušninu. Jakoby nic si ji zastrčí do kabátu a začne se posunovat dopředu a vzhůru ke středu mostu. Popouštím mu provaz.

„Klid, nespěchej,“ říkám mu.

„Rozhodně se nechystám běžet.“

Dostává se ke styku dvou nových dřevěných vzpěr. Musí se nějak dostat kolem nich. „Povol mi trochu lano,“ říká.

Chytí se první vzpěry a vytáhne se do dřepu. Pak se postaví na nosník. Tajím dech, když se protahuje mezi dvěma vzpěrami, objímá je a nohama hledá oporu. Jde to obtížně. Dávám pozor, aby mu lano nepřekáželo.

Za chvílku to má za sebou. Usměje se. „Trochu to klouže,“ říká a v šeru se mu bíle zalesknou zuby.

Znovu si sedá na nosník a posunuje se kupředu a vzhůru ke středu mostu. Povoluju mu provaz. Mám husí kůži. Neposlouchej dunění řeky pod sebou. Nemysli na ostré hrany skalisek. Vytáhne z kabátu nálož.

„Pořádně ji tam vmáčkni,“ říkám. „Jdi pomalu, buď opatrný.“

„Mohla bys chvílku mlčet?“

Vzduch rozechvěje vytí vlčáka. To je Stopař. Signál.

„Někdo se blíží,“ říkám.

„Zhasni světlo.“

„Ale co provaz...?“

„Zadus louče!“

„Nehýbej se, zůstaň na místě!“ Pouštím provaz a rychle popadnu louče. Strčím je hořícím koncem do štěrku. Když popadnu třetí a otočím se, abych se ujistila, že je Lugh v pořádku, vidím, jak se natahuje. Natahuje se, aby nacpal nálož na místo.

Natahuje se ještě víc.

Ztrácí rovnováhu.

Padá.

Sjedu po štěrku a chytím konec lana. Napne se na celou délku a zaklesne se mezi vzpěrami.

Lugh se houpe ve vzduchu vysoko nad řekou. Drží ho jen provaz uvázaný kolem hrudi. V jedné ruce svírá konec zápalnice a nálož se komíhá hluboko pod ním.

Skočím na nosník a lezu, jak nejrychleji dovedu. Nero poletuje kolem mě a vyděšeně kráká. „Sklapni,“ syкну.

Dolezu ke dvěma vzpěrám, které se stýkají ve tvaru písmene V, a vmáčknu se mezi ně. Sehnu se a sevřu provaz. Nevím, co chci vlastně dělat. V uších mi tepe krev a žaludek mám jako na vodě.

Lugh se dívá na mě a tvář má zkřivenou hrůzou. Houpá se a točí se. Lano skřípe.

Pak to uslyším. Nejdřív jen vzdáleně. Klapání podkov na cestě. Blíží se od západu. Frkání koně. Cinknutí uzdy. Kov. To znamená kvalitní postroj. Dva jezdci. Nespěchají, ale ani se neloudají. Jsou u nás. Tajím dech, když necelých pět stop nade mnou podkovy udeří do fošen. Lugh stále visí dolů z mostu. Otáčí se. Lano popraskává. Jeden jezdec něco říká. Druhý se zasměje. Dva muži.

Vjedou na cestu. Nadechnu se. Klapání podkov se vzdaluje. V místě, kde se cesta stáčí kolem kopce na východ, vidím jejich záda.

Jedou na vyhřebelcovaných koních s vyleštěnými postroji. Jejich kožené holínky se lesknou. Jsou upravení, s nakrátko ostríhanými vlasy. Od hlavy k patě v černém. Dlouhé černé pláště. Tontonové. DeMalovi vojáci. Uprostřed noci. V místě, kde lišky dávají dobrou noc. Co tady sakra dělají? Zmizeli za zatačkou.

„Tontonové,“ říkám Lughovi.

„Zhoupni mě.“

„Cože?“

„Zhoupni mě do strany!“

Hned je mi jasné, co chce udělat. Stěny rokle jsou porostlé křovím a zakrslými stromy. Kdyby se mi podařilo zhoupnout ho nějakých deset stop, mohl by se některého zachytit a vyšplhat do bezpečí. Rozhoupávám provaz. Ke skále a zpátky. Jsem sice silná, ale jsem vmáčknutá mezi nosníky, všechny svaly mě bolí a Lugh je mrtvá váha. Sotva se hýbe.

„Pokračuj,“ říká. „Zaber.“

Přitáhnou. Pustím. Přitáhnou. Pustím. Svaly mám v jednom ohni. Necítím ramena. Lopotím se kousek po kousku. Vzteky mám ru-do před očima. Snad mě to posílí.

„Pomoz mi,“ heknu. „Dýchej se mnou. Výdech dopředu, nádech dozadu. A přenášej váhu.“

Díváme se jeden druhému do očí. Máme společný rytmus. Dýcháme spolu. Výdech, když zatáhnou. Nádech, když pustím. Přenáší váhu... dopředu... zpátky. Postupně to jde stále snadněji. Houpeme ho tam a zase zpátky. S každým výdechem se dostává o kousek dál.

Zaslechnu dupot a k mostu přibíhá Tommo. Creed ho poslal zjistit, co se děje. Na první pohled vidí, v jaké jsme situaci. Zakleje. Slezle po kamenitém srázu hlouběji do rokle a chytí se houževnatého, zakrslého stromu. Je připravený chytit Lughu, jakmile se zhoupne dost blízko. Lugh se zhoupne ještě jednou, dvakrát... „Ted!“ vykřikne Lugh.

S napřaženou rukou se blíží k Tommovi. Tommo se natáhne. Chytanou se. Lugh se zhoupne zpátky a síla pohybu podrazí Tommovi nohy. Pustí se. Dolů prší kameny a Tommo se škrábe do bezpečí. Podruhé se zapře důkladněji.

„Jsem připravený.“

Když se podruhé chytí, je už Lugh mnohem blíž. Tommo prudce trhne. Lugh se zachytí zakrslého stromu a oba se svalí na jednu hromadu. Ale jsou v bezpečí. Lugh i Tommo. Vydechnu si úlevou.

Lugh se drží stromu a vzpomíná se, Tommo zatím opatrně vytahuje nálož. Ukazuji mu, aby mi ji rychle přinesl. Vyšplhá k mostu a po nosníku vyleze ke vzpěrám, mezi které jsem vmáčknutá.

„Měli bychom to zabalit,“ říká.

„Podej mi nálož a jdi pomoci Lughovi,“ odpovím.

„Vůbec se mi to nelíbí,“ trvá na svém.

„Dělej, co ti říkám, Tommo!“ Opatrně si zastrčím nálož za košili. Obejdu vzpěry a pak se sunu po nosníku. Nepřemýšlím, ne-

dívám se dolů. Sunu se palec po palci černočernou tmou pod mostem, dokud hlavou nenarazím na spodní stranu fošen. Pak pomalu a hrozně, hrozně opatrně vyndám nálož a jednou rukou ji poslepu dám na místo. Pořádně na ni zatlačím, aby se neuvolnila, a pomalu se sunu zpět. Cestou odmotávám zápalnici.

Za chvílku jsem zpět na pevné zemi. Hotovo. Lugh a Tommo mi pomáhají. Když běžíme do kopce, objeví se nízká mračna. Jsou vlhká, bílá a hustá jak kouř. Sotva vidím vlastní nohy. Snažíme se natáhnout zápalnici co nejrovněji. Přes balvany, mezi keři a stro-my. Když se dostaneme ke Creedovi, zbývá sotva stopa.

Už má připravený oheň. „Co se tam sakra dělo?“ ptá se.

„Později,“ opáčím. „Zapal to, už jsme tady moc dlouho.“

Zápalnice nechce chytnout. „Zvlhla,“ poznamená Creed. „To ten mrak. Víš, co to znamená? Ash nic neuvidí. A taky špatně uslyší.“

Lugh se stále ještě třese. Beru ho kolem ramen. „Dobrý?“

„Díky tobě a Tommovi.“ Vezme Tomma za ruku. „Díky, zachránils mi život.“

Opatrně vezmu Tomma za druhou ruku. Překvapí mě, že neucukne. „Bez tebe bych to nedokázala.“ Nepatrně se pousměje.

„No tak, no tak,“ mumlá Creed. Zápalnice chytne. Zasyčí a začne prskat. Ale hoří pomalu. „No tak, hoř, hoř, mrcho.“

V tu chvíli se oblak rozechvěje Stopařovým vytím. Všichni prudce zvedneme hlavu.

„Co je?“ naznačí Tommo rty.

„Stopař,“ odpovím.

Ale jestli Stopař znovu vyje, tak to znamená...

Ani nedokončím myšlenku, když se mrak rozestoupí, jako když se otevrou dveře. Dole pod námi se objeví tři Tontonové. Přijíždějí od západu jako ti první dva. Za nimi rachotí dva dvoukoláky těžké koňmi. Creed zakleje. Já popadnu dalekohled.

Na kozlíku prvního vozu sedí zpříma chlapec a dívka. V bílém světle odraženém mrakem jsou dobře vidět čtvrtkruhová znamení na jejich čelech. Služebníci Země. DeMalovi vyvolení.

Ona má kolem krku uvázaný tečkovaný šátek. Vlasy jí volně spadají na záda. Může jí být sotva čtrnáct let. Tomu chlapci taky. Tak mladí. Jsou silní a kypí zdravím jako všichni Služebníci. Zřejmě byli nedávno spojeni a vysláni z Edenu. DeMalo je k sobě vybral. Špičkový chovný pár. Na voze se vrší stůl, židle, nářadí a všechno potřebné pro život. Ale kde?

Jistě ne na Úhoru. To je pusté a neutěšené místo.

Ale při pohledu na druhý povoz se mi zastaví srdce.

Jeden Tonton řídí. Druhý sedí zády ke směru jízdy a s připraveným kulostřílem dohlíží na náklad. Otroci. Deset možná dvanáct. Muži a ženy natěsnaní jeden na druhého. Sedí na podlaze nekrytého vozu. Mají oholené hlavy a železné obojky na krku.

Jsou spojeni řetězy, jak je tady u otroků zvykem. Při práci za kotníky, při převozu za kotníky, ruce a krky.

Průvod uzavírá osm Tontonů na koních. Po stranách běží dva velcí psi. Hladká srst. Kruté oči. Ohromné hlavy a silné čelisti.

„To jsou duchoví psi,“ říká Creed. „Válečné plemeno.“

Sjedu pohledem na zápalnici. Stále hoří. Sice pomalu, ale vytrvale. Prskající plamínek míří k mostu a náloži. Otroci. Nevinná krev. Vyrážím. Odhazuju dalekohled a z pochvy v botě vytrhnu nůž.

Tommo mě popadne za rukáv. „Už je pozdě.“

Odstrčím ho a dám se do běhu.

„Vrať se, Sabo!“ slyším Lugha.

Přikrčená běžím dolů a pronásleduju plamen zápalnice. Musím to stihnout. Musím ho zastavit. Naštěstí je vlhko. Už jsem blízko. Předběhnu ho. Rychle se otočím. Popadnu zápalnici, napráhnu se nožem, abych ji přerázla.

Došlápnu na nějaký volný kámen. Uklouznu. Padám. Dopadnu na záda a okamžitě se řítím dolů, nohama napřed. Zápalnice se rozhoří rychleji a syčící plamínek se prožene kolem mě. Narážím do stromů, prolétám křovím. Divoce kolem sebe mávám rukama, abych se něčeho zachytila. Čehokoli. Sevřu silný kořen. Prudce to se mnou trhne a ruka mě zabolí od zápěstí po rameno. Ale stojím.

Pozdě.

První tři Tontonové vjíždějí na most. Pod kopyty jejich koní měkce duní. Hned za nimi vjíždí na most plně naložený vůz Služebníků. Prskající plamínek zápalnice mizí z dohledu. Povož s otrocky je těsně před mostem. Padnu tváří k zemi, rukama si chráním hlavu a uši.

Výbuch. Zem se tupě otřese. Vymrští mě to a žuchnu zpátky. Na mě a kolem mě prší hlína a kameny. Okolní zvuky jsou podivně tlumené, jako kdybych byla hluboko pod vodou.

Zvedám hlavu. Chci křikem varovat ostatní. Netušila jsem, že umím takhle ječet. Mžourám do cárů roztrhaného mraku. Dunění výbuchu se rozplývá do slábnoucí ozvěny. Už to vidím. Útržky. Jako kousky snu. Deštěm trosek zahlédnu výsledek našeho díla. Krve by se ve mně nedořezal.

Jsou pryč. Všichni tři Tontonové jsou pryč. Služebníci na voze. Nevinná zvířata. Z lidí i zvířat zbyly beztvaré cáry masa. Rozházené po skalách Východní rokle. Spolu s kusy vozu. Prkýnky, která bývala stolem a židlemi. Stále padají, kloužou, převalují se a třeskají. Sypou se do řeky hluboko v rokli.

To není sen, ale noční můra. Ten pohled se mi vrývá do duše. Vstávám. Z mraku vyletí kolo od vozu a řítí se rovnou na mě. Pomsta z nebes. Uskočím a přikrčím se. Kolo dopadne na zem a odrazí se. Udeří mě do ramene. Upadnu.

Most pohlcuje oheň. Noc ozařují oranžové plameny. Valí se dým.

Postupně se ozývají zvuky. Koně. Lidé. Křik. Pláč. Pronikají dýmem, mraky a chaosem. Jednoho Tontona rozdrtil jeho kůň. Zmítá sebou, jak se chce postavit na nohy. Povož s otroky je v troskách. Těla jsou rozházená po cestě. Stále jsou spoutaná řetězy na zápěstí.

Něco mi třepetavě přistane na paži. Vezmu to mezi prsty. Je to útržek puntíkové látky. Šátek té dlouhovlasé dívky. Je vlhký. Vlhký a tmavý krví.

Lugh ke mně doklouže na malé lavině šterku. „No tak!“ Zvedá mě na nohy a vleče nahoru. „Co tě to sakra napadlo, Sabo?“

Slova se mi lepí na rty. „Chtěla jsem to zastavit.“

Ze zdola se ozve křik. Tontonové. Sbírají se ze země. Jsou zmatení. Viděli nás. Jeden na nás ukazuje. Křičí. Vydává rozkazy. Šest se jich rozbíhá naším směrem. Duchovní psi vyjí a běží s nimi. Je to vysoký, kvílivý zvuk, jaký vydává severní zimní vítr.

„Rychle!“ Creed a Tommo nás netrpělivě pohánějí.

Sevru píšťalku a dvakrát dlouze zapískám. „Utíkejte! Utíkejte!“

Creed popadne Tomma a vzápětí zmizí v lese nad námi. Ash to také uslyší, ať je kdekoli. Půjde rovnou na domluvené místo.

„Poběž!“ říkám Lughovi.

„Ne, neopustím tě!“

„Sejdeme se na domluveném místě. Zatraceně, Lughu, utíkej. Utíkej!“

Strčím do něho. S klením se škrábe na druhou stranu kopce. Já zamířím na opačnou stranu.

Mám rudo před očima. Zaplavuje mě. Dává mi rychlost. Běžím lesem a sotva se dotýkám země. Přeskakuju padlé kmeny. Přelétám

balvany. Nero letí se mnou. Letí tiše. Chytrý pták. Nekrákej. Ani nepípni, nebo nás najdou.

Slyším pronásledovatele. Křik. Tontonové. Míří jiným směrem. Dobře. Ach, to je dobře. Ne, možná pronásledují někoho jiného. Možná Lugha. Ne, Lugha ne, prosím. Jestli ho chytí, ublíží mu. Budou se chtít pomstít. Za to, co jsme udělali. Co jsme to proboha udělali? Krev, křik, krev a kusy těl...

Zvedá se mi žaludek. Zastavím se, je mi špatně, v ústech mám hořko. Předkláním se a jednou rukou se opírám o kmen stromu. Popadnu dech, znovu se rychle rozběhnu a mezitím si otírám ústa rukávem.

Počkat. Co to je? Vzduch prořízne přízračné vytí. Zakusuje se mi až do morku kostí. Duchoví psi. Klopýtnu. Poslouchám. Mám strach. Proboha, běží mým směrem. Zmocňuje se mě panika. Rychleji. Rychleji. Psům ale neuteču. V žádném případě. Musím najít vodu. Nějaký proud, kde ztratí můj pach.

Razím si cestu lesem. Mysli, mysli. Voda. Most. Rokle. Řeka. Ano. Odkud přitéká? Mysli. Severoseverovýchod? Ano. Kde jsem teď? Vítr rozhání mrak. Vidím Jupiter. Za mnou, nízko nad obzorem. Utíkám vlevo. Nero se drží těsně u mě.

Drápu se po kamení. Potácím se. Běžím. Plíce mám v jednom ohni. Něco slyším. Z dálky. Šum. Vítr v korunách stromů? Ne, vypadá to spíš jako voda, říkám si. Běžím za zvukem. Přízračné vytí duchových psů je stále hlasitější. Blíž, blíže a ještě blíže. Moje kůže páchne strachem. Musím zanechávat zřetelnou stopu. Rychleji, rychleji, ještě rychleji.

Najednou vybíhám z lesa. Stromy nechávám za zády. Ano. Říčka. Úzký a rychlý proud. Čistá a bohudík mělká. V korytě je asi stopa vody. Vyhýbám se nízkým větvím, dávám si záležet, aby bylo vidět, kterým směrem běžím. Tu utrhnu list, tam nalomím

větvičku. Nic moc, tak akorát. Běžím kus po břehu a pak se vracím proti proudu. Přibližně na sever. To je ono. Na sever. To je ten správný směr.

Nero letí nízko nad hladinou jako předsunutá hlídka. Stále se rozhlížím. Sleduju okolí. Všude je klid. Říčka tiše šumí. Někde se ozývá červenka. Tlumené zvuky lesa, který se těší na den. Zanedlouho bude svítat. Psi přestali výt. Je to možné? Podařilo se mi je setrást? Našli si snad jinou kořist? Tomma, Creeda nebo Lugha? Nic neslyším. Vůbec nic. Určitě bych měla. Výstřely, křik, něco.

Naberu si vodu do dlaní a vypláchnu si ústa.

Přímo přede mnou leží přes říčku padlá borovice. Nero se na ni snese a začne hledat brouky. Klove do kůry. Vylezu na kmen, rozkročmo se na něj posadím a vezmu Nera do ruky.

„Hledej, Nero,“ šeptám mu. „Hledej psy.“

Vyhodím ho do vzduchu. Vznese se nad les a za okamžik mi zmizí z dohledu. Na šedé obloze se objevuje světlounce růžová šmouha. Svítá. Začíná nový den.

Sundám si ze zad luk a založím šíp. Vyzbrojená a ostražitá pokračuju proti proudu. Nad šuměním vody je cítit tíživé napětí. Srdce mám až v krku.

Říčka se stáčí. Opatrně procházím zákrutem. Několik kroků za ním se hladina rozšiřuje v klidnou, tichou tůň. Stromy tady rostou těsně u břehu a les ji svírá ze dvou stran. Křivolaké kořeny se noří do vody. Brodím se dál a tůň je stále hlubší. Voda mi sahá po kolena. Pak po stehna.

Najednou se objeví Nero. Jako kdyby přiletěl odnikud, a svět s obrátí naruby. Vytí a skučení. Duchoví psi! Táhle! Ten bílý děs se žene lesem přímo ke mně. Budou tu každým okamžikem. Rychle se rozhlížím a zavěším si luk na záda. Nade mnou se k hladině sklání mohutný cedr. Vyskočím, chytím se větve a začnu šplhat.

Duchoví psi se vyřítí z lesa a vletí do vody přímo pode mnou. Vyskakují za mnou a točí se ve vzduchu. Sekají drápy a klapají čelistmi. Uhnu nohou na poslední chvíli. Šplhám se výš a výš. Psi jsou nepřítelští. Štěkají a slintají. Chňapají naprázdno. Padají do vody a znovu vyskakují. Chtějí mě roztrhat na cucky.

Lezu tak vysoko, jak to jen jde. Tisknu se ke kmenu stromu a krčím se mezi hustými větvemi. Třesu se a tisknu si dlaň na srdce. Mám pocit, že mi vyskočí z hrudi. Srdcekámen. Je horký.

Srdcekámen? Sevřu ho do dlaně. Hřeje. To znamená Jack. Ale... Jack? Neslyšně říkám jeho jméno. Jack je celé ligy odsud. Nechápu to.

„Skolle! Hati! Dost!“ Nějaký mužský hlas dává psům příkazy. „Ke mně!“

Duchoví psi přestanou štekat a slyším, jak vylézají z tůně a funí. Ten hlas. Ten hlas.

„Lehnout,“ říká ten muž.

Chvilku je ticho. Pak se zasměje. Je to krátký, neveselý smích.

„Na stromě jako kočka. Byl jsem zvědavý, kde se objevíš. Slez dolů, Sabo. Víím, že tam jsi.“

Ten hlas. Hluboký a temný. Zmocní se mě panika. To není Jack. Ach ne. Je to DeMalo.

DeMalo. To není možné. Ale je to tak. To znamená, že byl u mostu. Musel být mezi těmi Tontony vzadu. Jel se svými muži, jak to chtěl. DeMalo. Je tady. Nemůžu tomu uvěřit.

„Takže nejsi mrtvá. Ani na chvíli jsem tomu nevěřil.“ Je z té honičky udýchaný. Ovládá svůj hněv. „Víš, hned mi přinesli její tělo. Té dívky v červeném. Té tvé přítelkyně, Svobodné sokolnice.“

Maev. Tehdy u Vzkříšení, kde ji střelili Tontonové. Ruku si tiskla k boku a její krev kapala na zem.

„Dej mi ty šaty. Všichni vědí jen to, že to byla holka v červených šatech. Pomoz mi. Dělej.“

Zachránily jsme Emmi. Skoro jsme se z toho dostaly. V pevnosti jsme zůstaly jen já a Maev. Pak jsem udělala chybu. A doplatily jsme na ni. Tontonové nás pronásledovali a postřelili Maev. Zranění bylo smrtelné. Měla to spočítané a věděla to. Svým posledním činem nám zachránila život. Nám všem. Oblékla si moje šaty.

„To nebyl špatný nápad, aby si oblékla šaty, které jsem ti dal,“ říká DeMalo. „Měl jsem si myslet, žeš to byla ty, kdo bojoval až do poslední chvíle. Ty, kdo zadržoval mé muže, aby tvoji přátelé mohli utéct.“

„A teď odsud zmiz. Co nejdál a co nejrychleji. Běž!“

Tehdy jsem ji viděla naposledy na téhle straně hvězd. Když jsem skočila do jezera hluboko pod námi, ohlédla jsem se. Hlavu měla vysoko zdviženou, rozpuštěné vlasy jí spadaly do pasu a v každé ruce svírala šipkostříl. Maev. Královna válečnice Svobodných sokolnic. Tenhle její obraz mám v paměti.

„Říkali, že byla statečná,“ dodá DeMalo. „Prý bojovala s neuvěřitelnou odvahou. Sám jsem ji uložil na pohřební hranici. Dostalo se jí všech poct, které náleží válečníkovi, jestli tě to zajímá. Vidím, jak si ceníš její oběti, Sabo. Schováváš se na stromě. Byla stokrát lepší než ty. Ať to byl kdokoli.“

Krev se mi hrne do hlavy. Sešplhám níž a seskočím do vody. Otočím se k němu. Luk v ruce a šíp na tětívě.

„Jmenovala se Maev, mizero. Maev.“

Stojíme deset stop od sebe. Já v tůni, po stehna ve vodě. On na břehu a po bocích mu poslušně leží duchoví psi. Mají vyplazené jazyky a kruté růžové oči upírají na DeMala. Kromě šipkostřílu za pasem není ozbrojený. Má na sobě vysoké boty, kalhoty a košili.

Z ramen mu splývá černý plášť a přes prsa má přehozený řemen kožené brašny. V ruce drží moji brašnu.

„Aha. Takže je to moje vina, ano?“ říká. Hodí moji brašnu na zem, odepne si plášť a vstoupí do tůně.

„Nechoď blíž, nebo tě zabiju, i když tu jsou ti psi.“

Neposlouchá. Jde pomalu ke mně. „Kdo nechal zemřít raněnou přítelkyni?“ ptá se. „Kdy vyhodil ten most? Kdo zabil tyhle lidi? Napočítal jsem jich dvanáct. K čemu to, Sabo?“

Napínám tětivu. „Stůj. Myslím to vážně.“

Jde stále blíž. Upírá na mě černé oči. „Připomenu ti, cos řekla toho večera, když jsi vešla do mého pokoje. Řekla jsi, že život nemá smysl, pokud se aspoň nepokusíme něco zlepšit. Vzpomínáš si?“

„Mlč.“ Kvůli tomu hlasu v hlavě nemůžu přemýšlet. Střílej! křičí. Skonči to! Co je to s tebou? Střílej, proboha! Zastřel ho!

Mlčky se brodí ke mně. „Vzpomínáš si, cos ještě říkala? Říkalas, chci s tebou pracovat, Sethe. Chci ze světa udělat lepší místo.“

Jeho hlas je jako kyprá, úrodná hnědozem.

„Takhle nemůžeme dál pokračovat. Musíme najít jiný způsob. Tohle jsi říkala, Sabo. Tohle je ten tvůj nový způsob? Ničení? Zabíjení? Já něco vytvářím. Vnáším řád do chaosu. Buduji nový svět, jedno stéblo trávy po druhém. Ozdravuji zem a její lid. Myslel jsem, že chceme totéž.“

„Mlč! Zmlkni!“ Pevně sevřu luk. Ještě pevněji. No tak, no tak, říkám si. Jedna rána a je po všem. Usekni hadovi hlavu. Udělej to.

Zastaví se dvě stopy ode mě. Rozpráhne paže. Poskytuje mi skvělý cíl.

Na zápěstí se mu leskne stříbrný náramek. Tenká bílá košile je vlhká. Vidím skrz ni jeho krvavé tontonské tetování. Rudé vycházející slunce na srdci. Ucítím jeho vůni a po kůži mi přeběhne mravenčení. Sytě svěží. Jalovec. Mezi stromy nesměle pronikají

sluneční paprsky. Chvějí se na jeho vlasech. Jsou husté a černé jako Nerovo perí. Široké tváře. Přívětivý, ale nečitelný obličej. Ost-
ražitý, krásný obličej.

Nemůžu. Nedokážu to. Pomalu skláním luk. „Zatraceně, ty mizero.“

Spouští paže k tělu. „Promarnilas další skvělou příležitost. Jako tehdy večer v mém pokoji. Přimíchala jsi mi něco do vína, aby mě to omámilo. Jedna nebo dvě kapky navíc by mě byly zabily. Nemám pravdu? Bylo by to bývalo tak snadné. Ale neudělalas to. Proč asi?“ Jde blíž. Dotýká se srdcekamene. Pálí mě v důlku pod hrdlem. Potůčky potu mi stékají mezi ňadra.

*Dotýká se mé pokožky. Chvějí se. Jeho prsty se otřou o srdceka-
men. „Je horký.“*

*„To je srdcekámen,“ říkám. „Čím blíž jsi tomu, po kom tvé srdce
touží, tím víc žhne.“*

„Jsem já ten, po kom touží tvé srdce?“

Ne, ne, ne. Couvej, jdi od něho. Nedá se mu věřit. Je nebezpeč-
ný. Je to nepřítel. Ale necouvám. Ani se nehnu.

„Proč mě nemůžeš zabít, Sabo?“

„Mohla bych se tě zeptat na totéž.“

„Když jsem tě poprvé uviděl v Hometownu, okamžitě jsem vě-
děl, kdo jsi. Kdo jsi doopravdy. Kým můžeš být.“

„Neznáš mě.“

„Ach, ale znám. Máš v sobě vzácný oheň. Sílu měnit věci. Od-
vahu konat ve službách něčeho většího, než jsi ty sama. A ty ses
snížila k téhle nechutnosti. Co to děláš?“

mlčím.

„Já konám dobro,“ pokračuje. „Vedu lidi, osvobozuji je od nedo-
statku a strádání, ukazují jim cestu k lepší budoucnosti. Tys byla
tehdy za svítání v tom bunkru. Byla jsi svědkem mé vize světa.

Úrodné země a bohatých oceánů. Těch úžasných stvoření. Nepředstavitelných zázraků. Vzpomínáš?”

Nikdy nezapomenu, co jsem za onoho jitra viděla.

„V tuhle chvíli,“ říká, „na tomhle místě, máme skutečnou, možná jedinou šanci začít znovu. Prospět zemi. Můžeme vytvořit lepší svět. Můžeme poznat některé z těch zázraků. Neříkej, že nechceš. Sledoval jsem tě. Viděl jsem tvůj obličej. Tvé slzy. Nejsi lhostejná, stejně jako já.“

Jeho slova kolem mě měkce kloužou. Svírají mě. Táhnou mě k němu.

„Zabíjíš lidi, abys dostal, co chceš,“ říkám.

„Ty také. Právě jsi to udělala znovu. Ale tady nejde o to, co chci. Dělán, co je správné. Denně dělám obtížná, skutečná rozhodnutí. Rozdělují nuzné zdroje, které ještě jsou, mezi ty, kteří je dokáží nejlépe využít. Chovám se morálně. Odpovědně.“

„Morálně,“ hlesnu.

„Většina lidí přežívá ze dne na den,“ říká. „Já mám vyšší poslání. Sloužit vyššímu dobru. Každé násilí je politováníhodné, ale je to prostředek, jak dospět ke konci. Dalo by se dokonce říct oprávněná nutnost. Vzpomeň si, co jsem ti říkal. Čistíme zanícené rány Matky Země. Plakalas, když jsi zničila tu žumpu Hopetown? Mělas špatné spaní kvůli spodině, která možná uhořela v jeho plamenech?“

Na to nemám žádnou odpověď.

„Ne,“ říká. „Jsme si tolik podobní, Sabo.“

„Oprávněná nutnost,“ říkám. „Tak tomu říkají Služebníci, když zabíjejí svá novorozenata?“

„Dobře víš, že nikdo děti nezabíjí. Slabé jsou ponechány přes noc venku. Když přežijí do rána, dostanou druhou šanci. Tak to chodí a všichni to chápou. Krmí snad ptáci své mladé stejně? Jistěže

ne. Ta největší a nejzdravější ptáčata rostou a prospívají. Ta slabá hynou. Jestli máme uzdravit Matku Zemi, potřebujeme jen ty nejsilnější a nejlepší. Vždy je třeba sloužit většímu dobru.“

Jeho oči přesvědčují. Jeho hlas mámí. Jeho slova hladí. „Máme svůj osud. Společný osud, Sabo. Narodili jsme se, abychom poroučeli, nikoli abychom poslouchali.“

Konečně, konečně mu pohlédnu do očí. Jsou tak tmavé, až jsou téměř černé. Těžká víčka skrývají, kdo doopravdy je. V těch temných očích, které se podobají hladině horského jezera za noci, vidím drobný odraz. To jsem já.

„Nejsem tvoje otrokyně.“

„Ani nechci, abys byla. Takových mám spousty.“

Sklání hlavu. Jeho ústa jsou tak blízko. Ach, má zrádná duše. Co ve mně k němu tak lne? Že se rozplývám, rozpouštím a ztrácím. *Ztrácím se v jeho dotecích, chuti, vůni, až nastane okamžik, kdy se začínám rozplývat. Vedu ho k jeho posteli. Uleháme spolu. A já se rozplývám do temného, všudypřítomného žáru.*

Třesu se. Sotva dokážu šeptat. Ale zvládnu to.

„Nebudeš mě mít,“ šeptám.

Ztuhne. Dokonale. V tom tichu mezi námi dokonce i den zatají dech.

Pak poodstoupím. Nadechnu se tak prudce, že se mi zatočí hlava. Uzdravit zemi. To je správné. Ale on to dělá špatně. Špatně, špatně, špatně. Větší dobro. Morálka. Oprávněné. Dokáže překrucovat lež v pravdu a pravdu v lež, až nedokážu odlišit jedno od druhého. A dokáže překroutit i mě. Až nevím, kdo jsem. Až nevím, čemu věřit.

Dnes jsme provedli špatnou věc. A on je taky špatný. Mýlí se. To správné je někde jinde. Snad mezi námi. Nebo mimo nás.

„Jestli budeš takhle pokračovat,“ říká, „zemřou další lidé. Možná

lidé, na kterých ti záleží. Tvoje sestra. Tvůj bratr. Kolik vás je? Deset? Dvanáct? Na tohle nestačíte. Být vámi, pečlivě vážím své šance.“

„Tahle země patří všemu, co na ní žije, ne jenom vyvoleným, které uznáš za hodné. Každý má právo na čistou vodu a dobrou půdu. Nemůžeš to brát. Nemůžeš si to přivlastňovat. Svobodné sokolnice nikam neodejdou.“

„Máš to dobře nacvičené, Sabo. Kdo tě to naučil?“ Na chvíli se odmlčí. Z jeho tváře nedovedu jako obvykle nic vyčíst. Ani náznak toho, co se v něm odehrává. „Mám pro tebe nabídku,“ řekne po chvíli. „Vzhledem k okolnostem je velice velkorysá. Formálně se mi vzdáte. Se všemi zbraněmi a bojovníky. Všem, tvé rodině a přátelům, zajistím bezpečný průchod Pustinou. Poskytnu jim doprovod až k průsmyku Malá Čína. Odtud vede dobrá cesta přes hory na západ. To je vše. Budou mít samozřejmě přísný zákaz vracet se do Nového Edenu. Jinak zemřou.“

„A na oplátku?“ ptám se.

„Chci tebe.“

„Jako vězně.“

„Ne. Jako ženu.“

„To je totéž. To tě dřív uvidím v pekle.“

„Ty a já jsme na straně andělů,“ odpoví.

Brodí se ke břehu, chytne se větve a vytáhne se z tůně. Z kalhot a bot mu crčí voda. Zvedne ze země plášť a jeho duchovní psi vstanou. „Do týdne most opravím,“ říká. „Jestli na mě znovu zaútočíš, oplatím ti to desetinásobně. Až toho budeš mít dost a budeš se ještě držet na nohou, vyhledej mě. Moje nabídka platí do krvávého měsíce. Jak jsem řekl, mám velkorysou náladu. Potom celou tu tvoji tlupu blouznivců pobiju. Ať utečete kamkoli. A to včetně tebe, Sabo. Věř mi, že nejsem sentimentální.“

„Jak říkáš. Máš svoje šance a já svoje. Pořád jsem tady.“

„Tohle je konečná partie,“ říká. „Od nynějška hrajeme podle jiných pravidel.“ Odchází. „Ach!“ Otočí se, jako kdyby na něco zapomněl. „Myslím, že nejsi těhotná.“

Bleskový pohyb, a mám luk v ruce a střílím. Šíp ho mine jen o vlas a zabodne se do stromu vedle jeho hlavy. Psi jsou připraveni vrhnout se na mě. Zastaví je zdviženou rukou. DeMalo neuhnul. Nehnul brvou. Z ucha mu na bělostnou košili kape krev.

„Nová pravidla,“ říkám.

„Krvavý měsíc,“ opáčí.

S lehkou úklonou zmizí mezi stromy a jeho ohromní bílí psi jdou s ním.

Nehýbu se. Ani nemrknu. Moje pochroumané srdce sleduje DeMala. Ne po zvuku. On a jeho psi se pohybují tiše. Sleduji ho podle tepla srdcekamene. Slábne. Chladne. Za chvíli je chladný. Je pryč.

Pokládám luk. Dlouze, trhaně vydechnu. Moje předstíraná odvaha vyšumí a je ta tam. Cítím sílu jeho vůle. Stahuje mě jako silný proud. Odolávám jen s nesmírným vypětím.

S roztřesenýma nohama se brodím ke břehu a tam se svalím mezi mechem porostlé kořeny. Zatracený srdcekámen. Ne DeMalo. To není on, po kom mé srdce touží. Nikdy. Strhnu srdcekámen z krku. Rozpřáhnou se, abych ho zahodila, utopila, zbavila se jeho lží. Ale zaváhám. Nemůžu to udělat. Patřil mé matce. Nemám nic jiného, co jí patřilo. Zastrčím ho hluboko do kapsy.

Masíruji si bolavé rameno. Teprve teď ho cítím. To kolo od vozu mě praštilo pořádně. Bude tam pěkná modřina.

DeMalo mě vyděsil k smrti. Jeho poslední slova mi sevřela hlavu jako svěrák. Nečekám dítě. Zatraceně že ne. Pomoc! Nejdřív ta noční můra u mostu, pak mě sleduje a pronásleduje s těmi svými přízračnými psy. Opravdu svá slova myslel vážně?

Krvavý měsíc. První úplněk po sklizňovém měsíci. Mysli, myslí. Minulou noc jsme běželi lesem. Měsíc dorůstal. Zbývala čtvrtina. To znamená... kdy? Sedm nocí ode dneška? Sedm. Říkal, že je velkorysý. To nic není. Mohl lhát. Blufovat. Ne. Tohle je konečná partie, říkal. Nová pravidla.

„Jestli budeš takhle pokračovat, zemřou další lidé. Možná lidé, na kterých ti záleží.“

Už teď jsem ztratila mnoho těch, na kterých mi záleželo. A nepostoupili jsme ani o krok. Sedm dní. Nikdy ho neporazíme. Budeme muset utíkat.

„Najdu vás a pobiji vás. Ať utečete kamkoli.“

Udělá to. Stydím se, že jsem vůbec pomyslela na útěk. Jako kdybych byla nějaký obyčejný zbabělec. To jen dokazuje, jak se mi dostal pod kůži. Tenhle boj je nás všech. Ale co Emmi? Musím dostat Emmi do bezpečí. Měla jsem to udělat už dávno. Pošlu ji k Auriel Tai. Do tábora u Hadí řeky. Tam bude v bezpečí. Jestli my ostatní zemřeme, vychová z ní Auriel ženu. Lugh ji tam odvede. Ne, nikdy mě neopustí a nedovolil by, aby Em vychovávala šaman-ka. Takže Tommo. Půjde s ní on.

Tak. Vzhůru a do boje. A zvítězit. Ale nezvítězíme tím, že budeme vyhazovat mosty do vzduchu.

„Jestli na mě znovu zaútočíš, oplatím ti to desetinásobně.“

Určitě je nějaký jiný způsob.

Z koruny stromu se ozve váhavé zakrákání. Nero se pomalu vyšourá z úkrytu mezi větvemi. Tohle je vrána, která drápy a zobákem bojovala s vlčáky. Která vždy přispěchala, aby mě chránila před každým nebezpečím. Pokud ovšem to nebezpečí nemělo jméno DeMalo.

„Jsi trdlo, že ti není rovno,“ říkám mu. „Pěkně ti děkuju. Přivedls ho rovnou sem.“

Přistane mi na klíně, pak vyleze nahoru a lehce mi ozubává ucho. To dělá vždycky, když se cítí provinile. Jde o to, že má DeMala rád, ale ví, že by neměl. Klidně by mě bránil proti psům, ale DeMalovi by nikdy neublížil. Psi ale byli s DeMalem a z toho musel být hodně zmatený.

„Na čí straně jsi?“ Přitisknu si ho a čechrám mu peří na hrudi. Hezky mu dorůstá. Poranil ho tam DeMalův sokol a DeMalo mu ránu zašil. Už je to měsíc a zranění se dobře zahojilo. „Co já mám co mluvit? Na čí straně jsem vlastně já? Měla jsem ho, ale nedokázala jsem ho zabít. Nedokázala. Co se to se mnou děje?“ Políbím Nera na hlavu. „O tomhle neřekneme nikomu, slyšíš?“

Souhlasně zaštěbetá. Nero. Jediná živá bytost, s níž mohu v poslední době bez obav mluvit. Před všemi ostatními se musím mít na pozoru. Velitelka musí svým lidem říkat jen to, co musejí nezbytně vědět. Nic víc. To jsem se naučila od Slima.

„Jestli budeš takhle pokračovat, zemřou další lidé. Možná lidé, na kterých ti záleží.“

„Lugh. Proboha. Lugh, samozřejmě. Rychle, musíme se dostat na místo setkání. Chci mít jistotu, že jsou všichni v pořádku.“ Vyskočím na nohy a Nero s dotčeným zakrácáním žuchne na zem. „Budou mít starost, kde jsme,“ říkám a sbírám své věci. „Emmi bude strachem bez sebe. Musíme vyrazit, Nero. Dělej.“

Předstírá, že neslyší. Zobák má zabořený pod křídlem a brebentí něco o čmelících. Však on mě dohoní. Až bude chtít.

Brašnu a luk si hodím na záda a cestou vytrhnu šíp ze stromu. Poprvé v životě jsem schválně minula.

Obezřetně odcházím od tůně. Vydávám se přímo na sever, na místo setkání u Malované skály. Mám oči na stopkách, poslouchám, šipkostříl v ruce. Všude je klid. Neděje se nic neobvyklého. Žádný

hluk, jen běžné zvuky lesa. Štěbetání ptáků. Šumění větru. Pras-kání stromů.

Po několika stovkách stop se začínám uklidňovat. Ale pak. Za mnou. Závan vzduchu. Žádný zvuk, ale někdo tam je. Chci se otočit, ale vzadu na krku ucítím tlak zbraně. Tvrdě mě tlačí do zá-tylku. Ztuhnu. Poznávám tlak té krátké hlavně. Krátký šipkostříl. Rychlá rána, ošklivý konec.

„Vezmu si tvoje zbraně a brašnu,“ říká hlas za mnou. „Je mi jedno, jestli tě kvůli tomu budu muset zabít. Polož zbraň a potom luk. Hezky pomalu a jedno po druhém.“

Je to žena. Šipkostříl v její ruce se ani nezachvěje. Podle jeho sklonu soudím, že je vyšší než já. Bude mít jen o chlup méně než šest stop.

Nechávám šipkostříl spadnout na zem. Cítím z ní hlínu a pot. Je jasné, že prožila těžká léta a musela dělat obtížná rozhodnutí. Podvědomím se mi mihne nejasná vzpomínka. Zaváhám.

„Ten luk, řekla jsem!“ Vmáčkne mi hlaveň do citlivého místa v týle. Sundám luk ze zad. Vzácný luk z bílého dubu. Dar od ša-manky. Opatrně ho odložím. Pak následuje toulec. Myslím, že no-že si ještě nevšimla. Je schovaný v pochvě v botě.

Vytrhne ho. Je rychlá jako chřestýš. Nůž je pryč a hlaveň se ani nehnula. Je dobrá. Určitě má dlouhé ruce.

„Teď brašnu.“

Také ji nechám spadnout na zem.

„Ruce na hlavu.“

Poslechnu.

„A teď na zem. Klekni si.“

Mám rudo před očima a znovu jsem na Borovém vrchu. Vicar Pinch vězní Emmi. Porazili nás jeho Tontonové. Přelstili nás. Byla jich přesila. Klečím u jeho nohou a prosím o naše životy.

„Před nikým si nebudu klekat.“

Popadne mě za límec a kopne zezadu do nohou. Podlomí se mi kolena. Klečím. Hlaveň mě tlačí do týla.

„Neučil tě táta dobrým způsobům?“ říká.

Ta slova. Úplně stejná. Vybavuji si sebe a Emmi v zeleném údolí. Srub u potoka, misky s gulášem a přísná laskavost. Ne, ne. To přece nemůže být ona.

Nero se řítí shůry a vztekle vřeští. Útočí vším, co má, zobákem, křídly i drápy. Klove, tluče a škrábe. Žena zavravorá a já jsem volná. Rychle se otočím a postavím se. Je to ona. Je to Mercy. Matčina přítelkyně Mercy. Mysleli jsme si, že je mrtvá. Co tady dělá?

Je na zemi a snaží se uniknout Nerovi. Rukama si chrání hlavu. Vlasy má ostříhané na kratičkého bílého ježka. Na krku má železný obojek. Otrocký obojek.

Nero stále zuřivě útočí. Vidím krev. Nechce přestat. „Ne, Nero! Přestaň! Zmiz!“ Odháním ho. Odlétá na strom, podmráčeně si mě měří a něco si tiše kráká. Mercy se choulí na boku. Dřepnu si k ní.

„Mercy. Už je po všem, Mercy. To jsem já, Saba. Dcera Allis. Allis a Willema.“ Lehce se dotknu její paže. Opatrně. Co kdyby to byl stín, duch? Ale je teplá. Je skutečná.

„Byly jsme u tebe na Soutoku. Už je to víc než půl roku. Já a Emmi. Vzpomínáš si? Když zabili tátu. Když Tontonové unesli Lughu. Našla jsem ho, Mercy. Vysvobodila jsem ho.“

Pomalů, jen velice pomalů si odkrývá hlavu.

„Hele, podívej!“ Vyndávám z kapsy srdcekámen.

Ohromeně vytréští oči. Nevěří. Máma jí dala srdcekámen před mnoha lety. Dlouho před tím, než jsem se narodila. Mercy ho pak dala mě. Přítelkyně přítelkyni, přítelkyně dceři.

„Sabo, jsi to opravdu ty?“ Pomáhám jí sednout. Nespouští ze mě oči. Pokládá mi drsnou dlaň na tvář. „To není možné.“

Do očí se mi derou slzy. Usměju se, abych je zahнала, a pověsím si srdcekámen na krk. Říkám, co vždycky říká Jack: „Nic není nemožné. Nepravděpodobné, ano. Ale ne nemožné. To je jedna z věcí, které jsem se od našeho setkání naučila.“

A je toho mnohem víc, mohla bych říct. Měří si mě pronikavýma, hnědýma očima. Vidí dál a hlouběji, než je mi milé. „Na Soutok za mnou přišla nezralá dívka. Už ji nevidím.“

„Pomůžu ti,“ říkám. Podám jí ruku a zvednu ji. Stojíme a dlouho se na sebe jen díváme.

Je vysoká, hubená, ošlehaná a tvrdá. A tolik živá a moudrá. Mercy byla jako nějaký úžasný strom. Žila sama a svobodná ve svém malém zeleném ráji hluboko v lesích. Pohledná žena s širokými lícemi, krátkými bílými vlasy a tmavým obočím. Teď nemá pod kůží skoro žádný tuk. Nuzná, otrhaná otrocká halena z konopí jí sahá ke kolenům.

Tělesně strádala, ale na duchu nic neztratila. Naopak. Nesla svůj otrocký obojek jako nejskvostnější zlatý náhrdelník Padlých.

„Mysleli jsme, že jsi mrtvá,“ říkám.

„Moc nechybělo,“ odpoví. „Nějaký blbec odpálil most ve chvíli, kdy jsme na něj najížděli. Ale přesto mu děkuju. Mohla jsem vyklouznout z řetězů. Vždycky je snazší sebrat klíče mrtvému strážnému. Nemluvě o jeho zbrani. Když jsme u toho...“

„Za málo,“ říkám, když jde zvednout šipkostříl. „Bylo mi potěšením.“

Prudce se otočí. „Tos byla ty?“

„Já a pár dalších. Mám s nimi schůzku u Malované skály. Čtyři ligy na sever. Pojď se mnou.“ Sbírám své věci. Poházené zbraně a brašnu.

„Budu se snažit, abych ti stačila. Když tě budu zdržovat, nech mě být.“

Cuknu sebou, když si všimnu krvavých šrámů na jejích pažích.
„Omlouvám se za Nera. Je to zlé?“

„Přežiju to,“ opáčí. „Už jsem na tom byla hůř.“ Její opálenou pokožku křížují bílé jizvy od ran bičem.

„Jak tě chytili?“ ptám se.

„Později. Měly bychom vyrazit. Stále tu můžou být.“

Připraví si krátký šipkostříl ke střelbě a já udělám totéž. Popadne moji brašnu a hodí si ji přes rameno. Přísným pohledem zarazí můj protest. „Ještě nejsem mrtvá. Veď nás.“

Hvízdnu na Nera. Jdeme rychle a bedlivě nasloucháme každému zvuku a sledujeme každý pohyb. Míříme na místo setkání.

Chytili ho krátce potom, co se rozdělili. Mlha ho podvedla a krajina zmátla. Ocítl se na hraně strmé rokle. Odvrátil se od srázu a uviděl je. Tři Tontonové mu kulostříly mířili přímo na srdce.

Připravil se na výstřely. Záblesk z hlavní. Náráz. Okamžitá a naprostá prázdnota. Byl klidný. Naprosto klidný. Cítil jen mírný údiv.

Ale žádný výstřel nepřicházel. Smrt je jeho volba. Otočit se, skočit, rvát hrůzou, šlapat vzduch a letět vstříc skaliskům pod sebou. Ale tam nebyl klid. Vzdal se. Spoutali mu ruce za zády, nasadili kápi a dostal roubík. Vedli ho lesem. Každou chvíli o něco zakopl. Odhadoval to asi na půl ligy. Zastavili se. Zřejmě na nějaké mýtině. Musel si sednout na zem.

Čekali. Všichni čtyři.

Najednou slyší šramot. Zvedají ho na nohy. Sundávají mu kápi a odvazují roubík.

Nejdřív přicházejí dva duchoví psi. Prosmýknou se mezi stromy na mýtinu a okamžitě se posadí. Funí. Za okamžik se objeví on. Muž, na kterého všichni čekali. Očekával to. Na koho jiného by

Tontonové tak trpělivě a ukázněně čekali? Přesto se mu rozbušilo srdce.

Je těsně u něho. Ztělesnění síly. Spoutává ho pohledem temným jako noc. Krouží. Hodnotí. Temné, hluboké vody Hledačových očí se náhle začerí.

Usměje se. Je to úsměv muže, který našel, co hledal.

„Máme si o čem povídat.“

Zapomněla jsem na Mercyin pochroumaný kotník. Ten, který si zlomila a sama musela napravit. Zmrvila to – takhle to sama řekla – a teď kulhala. Těžký úděl zocelil jejího ducha, těžká práce její tělo. Nežádá žádnou laskavost. Nezaostává. Ale vidím, že ji naše tempo vyčerpává.

Během dopoledne už citelně zpomaluje. Urazily jsme jenom dvě ligy. Polovinu cesty. Už na začátku byla zesláblá. Útěk do kopce a lesem ji musel vyčerpat. Běží už jen silou vůle. Štve mě to, ale brzy si budeme muset odpočinout. Skrývám zklamání. Sama bych byla běžela naplno.

Vyprahlou krajinu střídá travnatá rovina místy porostlá křovím. Je dusno a vlhko. Opatrně se vyhýbáme osamělému statku a držíme se úzkého pruhu pokřivených borovic. Nějaký nešika se některé snažil pokácet na topení. „Věřila bys tomu?“ potřese Mercy znechuceně hlavou.

O kus dál už ty nešiky vidíme na vlastní oči. Na poli před chatrčí z pneumatik se nad zlomeným pluhem hádají dva Služebníci. Sotva patnáctileté děti. Příroda je dokonale zaskočila. Daří se jim udržovat okolí chatrče a přístup k cestě, ale to je všechno. Pole zarůstá ostrůvky ostružiní a trsy plevelu. Ke křoví vedle chatrče je uvázaný hezký poník.

„Počkej tady,“ říkám Mercy.

Příkrčená proběhnu mezi vysokým plevem, odvážu poníka a vedu ho zpátky.

„Na něm se ti pojede líp. Pomůžu ti nahoru.“ Udělám jí stoličku z dlaní a pomůžu jí na hřbet. Rychle, a hlavně nepozorovaně mizíme.

„Zjistí, že život bez poníka je o něco těžší,“ říkám, když jsme z doslechu.

„Podle toho, co jsem viděla, to pro ně bude poslední kapka. Nic neumějí, nic nevědí. Bylo vidět, že si vůbec nedůvěřují. Zřejmě se sotva znají. Jejich dům se brzy zhroutí. Nestojí na pevných základech.“

„Doufejme.“

„Ještě nedávno to bylo docela dobré místo,“ pokračuje. „Tonto nové tomu říkají znovuosídlení. Já to nazývám pravým jménem. Krádež. Původní majitelé museli rozumět zemi. Ne jako ta dvě nešťastná děvka. Ne, ti pozorovali, naslouchali a pracovali podle ročních období. Poučili se ze svého kusu země. Věděli, co potřebuje. Co nechce. Jak mají spolu žít. To trvá roky.“

Vím, že myslí na své zelené údolí na Soutoku. Kolébku její dřiny, lásky a naděje. Přemýšlí, jestli je v dobrých rukách, nebo v troskách. Její malý srub ve stínu borovic. Červená lavička u dveří. Zurčení mělkého potoka.

„Kdyby tohle Lugh viděl, pouštěl by hromy a blesky,“ říkám. „Sní o kousku dobré půdy. Kde by obdělával pole. Kde bychom se usadili.“

„A ty?“ zeptá se. „Taky to chceš? Obdělávat půdu?“

„Teď o tom moc nepřemýšlím. Až později. Teď mám v hlavě důležitější věci.“

Krvavý měsíc. To mám v hlavě. Za sedm nocí.

Zalhala jsem Mercy. Přemýšlela jsem o tom. Celý život obdělávat půdu.

Lugh chtěl vždycky jedině. Být spjat s jedním místem. Žít podle dechu země, kde se nic nemění, a zároveň se mění všechno. Když jsme byli malí, klečel v údivu před prvními výhonky jarní trávy. Když jsem ho chtěla napodobit, zašlapala jsem je.

Ale chtěla jsem totéž, co on. Samozřejmě. Patřili jsme k sobě. Byli jsme společně stvořeni. Dvě poloviny celku. Chlapec a dívka. Plavovlasý a tmavá. Považovali jsme za samozřejmé, že spolu budeme celý život. Nikdy nás nenapadlo, že by to mohlo být jinak. To bylo před tím, než ke Stříbrnému jezeru přišli Tontonové, zabili tátu a odvedli Lughu. Všechno se změnilo.

Teď je potom.

Potom se podobá muži, o kterém nám táta vyprávěl. Dostal sněť do paže a musel si ji nechat uříznout hned pod ramenem. Když ho táta potkal, byl bez paže už dlouhé roky. Přesto přísahal, že ji stále cítí. Její tíhu. Nutkání sáhnout pro něco tou dávno ztracenou rukou. Nikdy jsem si to nedokázala představit. Pak jsem se ocitla bez Lughu. To byl první řez. A než jsme se nadáli, než tomu mohl kdokoli z nás zabránit, odřízl se ode mě a já od něho. Osudem a náhodou. Smrtí a zradou. Ranami na duši tak hlubokými, že se o nich nedá mluvit. Tajemstvími, polopravdami a lžemi.

Když jsem žila v předtím, vůbec mě nenapadlo, že bude nějaké potom. Teď už vím, co ten muž musel cítit.

V botách mám stále ještě kamínky od toho mostu a Mercy se zoufale potřebuje najíst a napít. V troskách malého chrámu Padlých, asi ligu od statku, vyhlásím přestávku. Borovice mezi zbytky zdí nám poskytují vítaný stín.

Ukradený poník se pouští do vzrostlých kopřiv a já vysypávám z bot proud drobných kamínků. Mercy si rozvazuje boty a křiví rty bolestí.

„Dobrý?“ ptám se.

Přikývne. Podám jí měch s vodou. Dlouze se napije. „To je nádherné.“

Také se napiju a pak do uzávěru odliju trochu Nerovi. Když má dost, poliju mu zbytkem hlavu, aby se ochladil. Rozkoší přivírá oči. Hledám v brašně něco k jídlu. Plátek sušeného křenu zabalený v listu. To je všechno. „Je mi líto. Jsou to jen zbytky.“

„Ne pro mě.“

Dávám jí všechno. Nemám hlad. Nasbírám si do klína borové šišky a louskám z nich oříšky. Většinu dávám Mercy. Něco zase Nerovi.

Mercy zvolna žvýká. Vychutnává si každé sousto. „Borové oříšky a křen. Chuť svobody,“ říká. „Koho by to napadlo? A koho by napadlo, že mě vysvobodíš právě ty? Náhoda je opravdu podivuhodná věc.“

„Některé náhody se mají přihodit,“ opáčím.

Usměje se. „Teď promluvila dcera muže, který četl ve hvězdách. Kdo ví? Možná máš pravdu.“

MLčíme a ona jí. Tíha našich nezodpovězených otázek je stále větší. Obě máme své otázky. Cítím, jak ve mně narůstá potřeba něco říct. Svěřit se.

„Když jsem od tebe odešla, stala se spousta věcí. Přišla jsem do Hometownu... říkalas, že je to špatné místo. Bylo to horší než špatné. Udělala jsem... moc věcí. Hrozně moc. Zabíla jsem několik lidí. Ne proto, že bych chtěla. Musela jsem. Musela jsem buď zabít, nebo se nechat zabít. Je to špatné?“

Nechtěla jsem to všechno říkat. Opravdu ne. Sakra.

„To je vážná otázka,“ řekne Mercy. „Je vůbec někdy dobré zabít jiného člověka?“

Otvírám ústa, abych se zeptala, jak se dostala do otroctví, když pokračuje.

„Jednoho dne přišli na Soutok Tontonové. Aby mě vyhnali, nebo... zmlátili, nebo zabili a vzali si moji půdu. Tehdy jsem poprvé pocítila šlehnutí biče. Když ale zjistili, že jsem se uzdravila, řekli si, že budu užitečná. Zařadili mě na práci v jejich dětských domech. Pomáhala jsem ženám rodit. Nikdy nebudu souhlasit s necháváním novorozenat venku přes noc, aby je sežrala zvěř nebo zabil chlad. Tohle dělali s těmi slabými.“

„Slyšela jsem,“ hlesnu.

„Říkají tomu odhalení. Dítě se nechá nahé venku. Když přežije noc, rozhodnou, že je dost silné, a dostane druhou šanci. Ale nikdy jsem neviděla, že by některé přinesli zpět. Často jsem se vyplížila ven, abych je zachránila. Ale nikdy se mi to nepovedlo. Vždycky mě chytili. Zbičovali mě, ale zkoušela jsem to znovu a znovu. Nakonec už mě měli plné zuby a řekli si, že mě nechají umřít při stavbě cest. Právě jsme jeli stavět novou cestu, když jsi vyhodila ten most.“

„K čemu to je?“ ptám se. „Nová cesta do Úhoru a osadníci. Úhor je mrtvá země.“

„Netuším,“ opáčí Mercy. „Ale jedno ti povím. Ti ohromní psi, co pobíhali po lese...“

„Jo, setřásla jsem je ve vodě.“

„... přišli s tím Tontonem. Přidal se s nimi k nám až cestou. Jel vzadu. Nikdo neřekl ani slovo, ale moc dobře věděli, kdo to je. Co se k nám přidal, jeli jsme mnohem usilovněji. Když poslali někoho tak důležitého jako on, myslím, že i ta práce bude hodně důležitá.“

„Myslím, že máš pravdu.“

„A ještě něco ti povím. Ta cesta do Úhoru by byla moje poslední. Už mi nezbývá moc sil.“

„Zase tě dáme dohromady.“

Vezme si další oříšek a s úšklebkem si urovná obojek.

„Je těžký?“

„Nejhorší je zvyknout si na to.“ Zakloní hlavu a zavře oči. Krev na škrábancích od Nera už zaschla. Na pažích, na ramenou i několika místech na krku. Vyhrabu z brašny lékárničku. Namočím cíp šálu a kleknu si k ní a začnu jí čistit a otírat rány. Při prvním doteku se pousměje.

„Nedělej si velké naděje,“ říkám. „Neumím léčit tak dobře jako ty. Vzpomínáš si, jak jsi mi ošetřila ruku, do které mě střelili?“ Ukážu jí pravou ruku. „Moc dobrá práce. Od té doby jsem přišla k pěkné řádce dalších jizev. Mám škornicovou mast. Chceš trochu?“

„Díky,“ odpoví. Opatrně jí roztírám mast na rány. Podívá se na srdcekámen a pak se naše pohledy setkají. Cítím, že rudnu, a skloním oči k jejím ranám.

„Připadá mi, že je to celá věčnost, co jsem ti ho dala.“

„To je hezké. Co je to?“ ptá se Emmi.

Světlerůžový kamínek je hladký a chladný. Má tvar ptačího vejce, dlouhý jako palec. Prosvítá mléčným, tlumeným světlem.

„Srdcekámen,“ říká Mercy. „Vede tě k tomu, po kom tvé srdce touží. Čím si blíží, tím víc hřeje.“

Pálí mě kvůli Jackovi. Pálí mě kvůli DeMalovi. Ano, touha. A nebezpečí. A zrada. Až tam mě srdcekámen zavedl.

„Dobře si na to ráno vzpomínám,“ říká Mercy. „Soutok tehdy vypadal jako ráj.“ Odmlčí se a po chvíli pokračuje: „Spali jsme v dřevěných chatrčích. Myslím my, otroci. Namačkaní jeden na druhého, spoutaní řetězy, muži i ženy. První noc jsme jen le-

želi a nemluvili jsme... ale všechny ty duše tolik křičely. Takže po chvíli jsem řekla: „Jmenuji se Mercy. Mým domovem je Soutok. Krásné, zelené údolí, které dřímá ve slunci.“ Bylo ticho. Pak některý muž řekl: „Jmenuji se Cade. Mým domovem je cesta. Namísto střechy mi stačí obloha.“ Takhle jsme mluvili jeden po druhém. Říkali jsme naše jména a odkud jsme. Potom jsme to dělali každý večer před spaním. Každý večer jsme si připomínali, kdo jsme. Tak jsme nezapomněli.“

Stejně jako já v Hopetownu, pomyslím si. Přesně tohle jsem dělala. Noc za nocí v tom vězeňském baráku. Ve tmě, sama, kdy jsem neměla téměř nic, co by mě drželo na téhle zemi. Věděla jsem, že až přijde den, zase mě odvedou do klece, abych bojovala o život. Znovu a znovu. Málem jsem se zbláznila.

„Tak, já jsem hotová,“ říkám. „Měly bychom vyrazit.“ Balím brašnu a ona si zatím zavazuje boty. Podám jí ruku a pomohu jí vstát. „Slim má jednoho šikovného kamaráda. Sundá ti ten obojek. Dá se mu věřit, že nebude mluvit.“

Pevně mi stiskne ruku. „Mně taky. A taky dovedu dobře naslouchat.“

Pohladí mě po tváři. „Moc se podobáš Willemovi,“ řekne tiše. „Byl to ten nejlepší muž, jakého jsem kdy potkala.“

Jak zvláště vyslovuje jeho jméno. Jako kdyby v ní někdy dávno planulo jako východ slunce. A najednou to vím. Milovala tátu. Mercy milovala mého otce.

Hlavou se mi honí zmatené otázky. Jak? Kdy? Miloval ji? Milovala ho stále, přestože ho nemohla mít? Byl do mámy šíleně zamilovaný. Muselo ji bolet, když je viděla spolu. A přesto to byla matčina dobrá přítelkyně. Porodila mě a Lughu. Zachránila Emmi.

Nemám možnost zeptat se. Povšimla si mého výrazu a zabouchla dveře za svým tajemstvím. S opatrně napjatým výrazem